

ת"פ (אילת) 52038-11-24 - מדינת ישראל נ' עילאי אוחיון

ת"פ (אילת) 52038-11-24 - מדינת ישראל נ' עילאי אוחיון/שלום אילת

ת"פ (אילת) 52038-11-24

מדינת ישראל

נגד

עילאי אוחיון

בית משפט השלום באילת

[29.05.2025]

כבוד השופט, סגן הנשיא שי ברגר

החלטה

1. לפניי בקשה לחזרה מהודאה לפי סעיף 153א(לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982) (להלן: "החסד"פ);

הרקע:

2. ביום 20.11.2024 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי

סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. בדיון שנערך בפניי ביום 21.4.2025 הודיעו הצדדים על הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הודיע

כי הוא מודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ומבקש לצרף תיק זה לת"פ 37905-08-24 המתנהל בפני כב'

השופט אדלמן.

4. עורך דינו של הנאשם הצהיר לפרוטוקול כי הקריא לנאשם את כתב האישום המתוקן ואישר את ההסדר, והנאשם

עצמו אישר בפניי כי כתב האישום המתוקן הוקרא לו על ידי בא כוחו.

5. בהמשך לכך, הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בכתב האישום המתוקן, והדיון נדחה למתן טיעונים לעונש.

6. ביום 8.5.2025, טרם המועד הקבוע לטיעונים לעונש, הגיש הנאשם באמצעות בא כוחו בקשה לחזרה מהודאתו.

7. בבקשה נטען כי החיפוש שבמסגרתו נתפסו הסכינים נעשה שלא כדין, כי מדובר בטענה מהותית שלא נבחנה

לגופה, וכי הנאשם מבקש כעת להוכיח את חפותו. לטענתו, לא מדובר במהלך טקטי, אלא בבקשה כנה להישמע

בטענותיו המשפטיות.

8. המאשימה התנגדה לבקשה. לטענתה, אין בטענות הנאשם כדי להקים עילה לחזרה מהודאה: אין מחלוקת

עובדתית, לא התגלו ראיות חדשות, ההודאה ניתנה באופן חופשי, והנאשם היה מיוצג לכל אורך ההליך, ועל כן יש

לדחות את הבקשה.

דיון והכרעה:

9. חזרתו של נאשם מהודאתו ובקשה לביטול הרשעתו נדונים בסעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ],

תשמ"ב-1982, שזו לשונו:

(א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט

לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

(ב) התיר בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו אחרי הכרעת הדין, יבטל בית המשפט את הכרעת הדין במידה

שיסודה בהודיית הנאשם ויחדש את הדיון אם הדבר מתחייב מן הנסיבות.

10. החוק דורש אפוא כי בקשה כזו של נאשם לא תיענה אלא לאחר שיקול דעת המבוסס על "נימוקים מיוחדים",

וההלכה הפסוקה עוקבת אחר לשונו והגיונו של החוק, כפי שנאמר בע"פ 6028/13 פלוני נ' מ.י. (2014):

לא בכדי מורה החוק כי יש צורך ב"נימוקים מיוחדים שיירשמו", כדי שהודיה והסדר טיעון לא יהיו תלויים על בלימה, על

מנת להבטיח בטחון, יציבות ורצינות.

11. עוד נקבע בפסיקה, כי לעיתוי הגשת הבקשה נודע משקל רב, וככל שהבקשה עולה בשלב מתקדם יותר של

המשפט, כך הנטייה לאשרה תלך ותקטן. גם במקרים של בקשה לחזרה מהודאה טרם גזר הדין אין להיעתר לבקשה

באופן אוטומטי. המבחן המהותי לפיו תוכרע הבקשה הוא מבחן ה"מניע", קרי: האם מדובר ברצון כן ואמיתי מצד

הנאשם לחזור בו מהודאתו שווא שמסר ולהוכיח את חפותו או שמא מדובר במהלך טקטי שנועד לגרוף תועלת

משפטית כלשהי. מבחן העיתוי הוא כלי עזר לצורך הכרעה במבחן המניע.

12. בע"פ 3754/91 מ"י נ' סמחאת, פ"ד מה(1991) 798 (5), שעניינו חזרה מהודאה בתקופה שבין הכרעת הדין

לבין גזר הדין, נקבע בדעת רב, כדלקמן:

"בבוא בית המשפט לשקול, אם לתת לנאשם רשות לחזור בו מהודאתו לפני גזר הדין, לא די, לדעתי, בבירור השאלה, אם ההודאה ניתנה בשעתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם. סבורני, כי גם אם השתכנע בית המשפט בכך, עוד עליו לשאול עצמו, מהי הסיבה הכנה והאמיתית אשר מביאה את הנאשם לבקש את החזרה מן ההודאה. אם סובר הנאשם, כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי הוא שלא להכביד תמיד במשקלם של אותם "נימוקים מיוחדים", הנדרשים בסעיף 153(א) הנ"ל".

13. בע"פ 2005/20 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 11.08.2020) קבע ביהמ"ש העליון: "המחוקק לא פירש מהם אותם "נימוקים מיוחדים", אך לאורך השנים הפסיקה קבעה מספר כללים מנחים בסוגיה. ככלל, נפסק כי היתר כאמור יינתן אך ורק בנסיבות חריגות. באופן פרטני, התייחסה הפסיקה לשלוש עילות מרכזיות - פגם ברצון החופשי, כשל בייצוג ורצון כן בחשיפת האמת העובדתית. יודגש כי הכללים בנושא זה אינם נוקשים, ורשימת הנימוקים המיוחדים שנידונו בפסיקה איננה סגורה".

14. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ואת דברי הנאשם, הגעתי למסקנה כי לא מתקיימים במקרה זה אותם "נימוקים מיוחדים" המצדיקים מתן רשות לחזור מהודאה.

15. ראשית, מדובר בהודאה שניתנה במסגרת הסדר טיעון, לאחר שכתב האישום תוקן לטובת הנאשם. ההודאה ניתנה בנוכחות בא כוחו של הנאשם, אשר אישר כי הקריא לנאשם את כתב האישום המתוקן, והנאשם אישר זאת בפני בית המשפט.

16. שנית, לא הועלתה כל טענה לקיומו של פגם בייצוג או בלחץ בלתי הוגן שהופעל. הנאשם לא טען כי הובטח לו דבר מה, כי הוטעה או כי הבין אחרת את משמעות הודאתו.

17. שלישית, טענת ההגנה בדבר פגם בהליך החיפוש אינה טענה חדשה, והיא הייתה ידועה לנאשם ולעורך דינו עוד טרם מתן ההודאה. אין מדובר בראיה חדשה או בנסיבה עובדתית שלא ניתן היה לטעון לה טרם ההרשעה.

18. רביעית, הבקשה הוגשה כשבועיים פלוס לאחר מתן ההודאה, בטרם הטיעונים לעונש - אמנם לא חלף זמן רב ממועד ההודאה, אך יחד עם זאת, ההשהיה בהעלאת טענה כלשהי בדבר כוונתו לחזור בו מהודאתו מחלישה את עוצמת "זעקת החפות".

19. חמישית, בית המשפט שוכנע כי הנאשם הבין היטב את ההליך, לא הציג חסרון שכלי או קושי בהבנה, ואף ביקש לצרף את תיקו להליך אחר במקביל - דבר המלמד על הבנה מושכלת של ההליך.

20. בנסיבות אלו, נראה כי הבקשה לחזרה מהודאה נובעת ככל הנראה ממחשבה מחודשת מצד הנאשם או משיקול טקטי, ולא מתוך טענה אמיתית של הודאת שווא או כשל דיוני חמור. סוף-דבר:

21. לאור כל האמור לעיל, הבקשה לחזרה מהודאה נדחית.

22. במועד הדיון הקבוע בפניי ליום 12.6.25 בשעה 12:30 יטענו הצדדים לעונש. המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' סיוון תשפ"ה, 29 מאי 2025, בהעדר הצדדים.